

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA ÎNTÂI DIN POST

(a Ortodoxiei)

(Chemarea lui Filip
și a lui Natanael)

SF. IER. IACOB MĂRTURISITORUL;
SF. CUV. SERAPION

DUMINICA ORTODOXIEI

Ortodoxia este Biserica lui Hristos pe pământ și a fost întemeiată
de Însuși Fiul lui Dumnezeu pe temelia Apostolilor și a Prorocilor.

Această Biserică păstrează de două milenii neschimbată învățătura întemeietorului ei
și rânduiala Sfinților Apostoli în forma stabilită de Sfinții Părinți și de Sinoadele Ecumenice.

Deci Ortodoxia este credința mântuitoare în centrul căreia se află adevărul despre Dumnezeu, despre om și despre lume, așa cum ne-a fost descoperit de Dumnezeu prin profeți, iar în zilele din urmă ne-a grăit prin Fiul Său (Evrei 1, 2). Ea este credința pecetluită cu sângele mucenicilor celor două milenii de creștinism, dar și de cei care își jertfesc viața pentru Hristos în timpul nostru.

Începuturile sărbătorii de astăzi se leagă de luptele pentru restabilirea cinstirii sfințelor icoane, interzisă în urma edictului emis de împăratul bizantin Leon al III-lea Isaurul în anul 727. Sfântul Ioan Damaschinul a contestat atunci dreptul împăratului de a interveni în treburile Bisericii și a precizat că singura autoritate competentă în materie de credință este Sinodul Episcopilor.

După mai bine de cinci decenii, împărăteasa Irina a convocat la anul 787, la Niceea, Sinodul Ecumenic al VII-lea. Sinodul s-a ținut între 24 septembrie și 13 octombrie 787 și a hotărât că este permis și chiar folositor și bineplăcut lui Dumnezeu a picta icoane liturgice și a le cinsti. Prin urmare cinstirea sfințelor icoane nu este idolatrie.

Lupta nu s-a încheiat aici. Ea a continuat până în 11 martie 843, când împărăteasa Teodora și cu patriarhul Metodie au convocat Sinodul și au hotărât ca în prima Duminică din Postul Mare Ortodoxia să serbeze triumful asupra tuturor erezilor.

Sfânta Scriptură ne învață că Dumnezeu a creat pe om după chipul Său (Facerea 1, 27). Iar Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat este chipul lui Dumnezeu Cel nevăzut. Sfântul Ioan Damaschinul scrie: „Când vezi că Cel fără de trup S-a făcut pentru tine om, atunci vei face icoana chipului Său omenesc.”

Între icoană și persoana zugrăvită pe ea

este o legătură harică. Icoana nu rămâne pentru noi o simplă bucată de lemn sau pe pânză și ne pune în legătură spirituală cu Hristos și cu toți Sfinții. În ele vedem modele sfinte de viațuire creștină. Trebuie să prețuim rolul instructiv și educativ al icoanelor.

Biserica ne cheamă așadar să afirmăm credința creștină ortodoxă și să cinstim sfințele icoane. Dar ne învață în același timp să ne îngrijim și de icoana sau chipul lui Hristos prezent în aproapele nostru, în

fiecare om.

Sfântul Evanghelist Ioan ne scrie: „Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este! Pentru că cel ce nu iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe Care nu L-a văzut, nu poate să-L iubească.” (I Ioan 4, 20)

Ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute în urcușul nostru duhovnicesc spre slăvitul praznic al Învierii. Amin! ❖

Părintele Dinu

SFATURI ÎN POST: PREGĂTIREA PENTRU TAINA POCĂINȚEI ȘI A EUHARISTIEI

Mărturisirea păcatelor nu ridică mari greutatea atunci când omul reușește să aibă stăpânire de sine și să ia hotărârea de a lăsa păcatul; dar omul nu dobândește stăpânire de sine până ce nu se pocăiește; nu se pocăiește atâta vreme cât nu se osândește și nu se osândește până ce nu-și cunoaște păcatele sale. Deci, totul în pocăință pleacă de la cunoașterea păcatelor proprii.

Așadar, să între fiecare în sine însuși și să se îndeletnicească mai întâi de toate cu cercetarea vieții sale și a tot ce a rămas neîndreptat în ea. Bineînțeles, fiecare este gata să spună despre sine că este păcătos, ceea ce și face - și nu doar că o spune, ci deseori se și simte păcătos; însă această păcătoșenie se înfățișează într-un chip foarte tulbure și nedefinit. Nu este de ajuns: mergând la spovedanie, trebuie să ne lămurim limpede ce anume este în noi necurat și păcătos, și în ce măsură. Trebuie să ne cunoaștem păcatele limpede, pe fiecare în parte, socotite și numărate, ca să zic așa.

Pentru aceasta, iată ce să faci: pune de o parte legea lui Dumnezeu, iar de cealaltă viața ta - și uită-te: în care privințe se potrivesc și în care nu? Ia fie faptele tale și du-le în fața legii ca să vezi dacă sunt legiuite sau nu, fie legea și uită-te dacă a fost împlinită așa cum trebuie în viața ta sau nu. De pildă, ai fost jignit și te-ai răzbunat: așa poruncește legea creștină? Ai văzut păcătoșenia altora și ai osândit: așa spun poruncile lui Hristos să faci? Ai făcut un lucru bun și te-ai îngâmfat sau ai trâmbițat înaintea ta: oare este îngăduit unui creștin să facă așa ceva? Legea poruncește să mergi la biserică fără lene și să stai în ea cu evlavie, întru luare-aminte și rugăciune: oare ai împlinit lucrul acesta? Legea poruncește să nu poftesti, să nu te mânii, să nu pizmuiești, să nu îți însușești bun străin și așa mai departe: oare este purtarea noastră peotriva acestor porunci? În acest fel să treci prin legea toată și prin toată viața ta.

Dar pentru a nu scăpa din vedere nici o parte din această însemnată lucrare care este cercetarea de sine, e bine să păstrăm în ea o anumită rânduială. Fă-ți o idee cât mai limpede despre toate îndatoririle noastre față de Dumnezeu, față de aproapele și față de noi înșine, și apoi verifică-ți toată viața, cât mai exact și mai amănunțit, în toate aceste privințe. Sau ia poruncile Decalogului, una după alta, dimpreună cu toate prescripțiile particulare ce țin de ele, și

Este vremea acum să ne îndeletnicim și cu pregătirea definitivă pentru pocăință și spovedanie. Pocăința dimpreună cu spovedania sunt inima pregătirii pentru împărtășire. Nevoitele premergătoare slujesc drept pregătire pentru ele, iar Sfânta împărtășanie încununează și desăvârșește totul. Fără adevărată pocăință și mărturisire nevoitele rămân neroditoare, iar sfânta împărtășanie nu va fi spre tămăduirea sufletului și trupului. Să intrăm, deci, în noi înșine și să ne îndeletnicim cu aceasta așa cum trebuie.

uită-te: ai împlinit toate cerințele lor?

Cine poate să mai citească și predica de pe munte a Mântuitorului, unde El tâlcuiește Legea Veche, umplând-o de duh creștin, sau să citească ultimele capitole ale Epistolelor apostolice, unde sunt înfățișate faptele la care sunt îndatorați creștinii și hotărâri în privințe de însemnătate obștească: de pildă,

capitolul 12 al Epistolei către Romani, sau capitolul 4 al Epistolei către Efeseni, Epistola Apostolului Iacov și prima Epistolă a Sfântului Ioan Teologul, și așa mai departe. Priviți în toate acestea ca într-o oglindă, și veți vedea ce pată sau slujire este în voi și unde. ❖

*Sfântul Teofan Zăvorâtul
din „Predici la Triod”*

Colecta pentru Fondul Central Misionar

Azi, în Duminica Ortodoxiei, începe colecta pentru Fondul Central Misionar. Aceasta are ca scop ajutorarea bisericilor cu resurse financiare limitate din țară și din diasporă și finanțarea unor programe sociale pentru susținerea persoanelor cu posibilități materiale reduse.

Colecta va continua la sărbătoarea Bunevestiri, dar și în duminicile următoare, până la Duminica Sfintei Cruci, când colecta se va încheia.

Fondul este destinat pentru întreținerea, restaurarea, pictarea de sfinte lăcașuri de închinăciune, precum și pentru activitățile misionare din țară și din diaspora. Fondul este necesar atât pentru continuarea programelor derulate de Biserică, dar și pentru inițierea altora, precum și pentru susținerea parohiilor sărace.

Înființată prin hotărârea Sfântului Sinod în septembrie 1956, această colectă a fost gândită pentru a veni în sprijinul parohiilor sărace care nu-și pot asigura plata angajaților, utilitățile și altele de care aveau nevoie, cu precădere din zona Transilvaniei, parohii proaspăt revenite – atunci – la Ortodoxie. În prezent, 40% din Fondul Central

Misionar este reținut de fiecare eparhie pentru a susține activitățile unităților de cult sărace din cuprinsul lor, iar 60% din ceea ce se colectează vine la Patriarhia Română pentru a susține activități de interes național bisericesc.

O bună parte din banii strânși sunt destinați parohiilor românești din afara granițelor țării, în special parohii sărace din Serbia, Ungaria, unități de cult din Bulgaria, Turcia sau Africa de Sud, reprezentanța Patriarhiei Române pe lângă instituțiile europene, iar în țară semnificativă este susținerea parohiilor sărace din Episcopia Covasnei și Harghitei.

În condițiile în care susținerea financiară a bisericilor din partea statului este din ce în ce mai firavă, contează mult unirea tuturor în a ne sprijini în misiunea pe care bisericile o au. Așa cum și parohia noastră s-a bucurat de darul altora, așa și noi, în aceste vremuri grele, să punem darul nostru la dispoziția parohiilor care au nevoie mai mult decât noi de milostenia pe care o putem face. Fiecare bănuț este de folos. Iar noi punem, încă o dată, fapta în lucrarea virtuții milosteniei, atât de bine primită în fața lui Dumnezeu. ❖

ASTĂZI SE BINEVESTEȘTE PĂMÂNTULUI O MARE BUCURIE

„În zilele acelea Elisabeta, soția lui Zaharia, a zămislit și s-a tăinuit pe sine cinci luni, zicând: Astfel mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocară mea. Iar în a șasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele Fecioarei era Maria. Și, intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Bindecuvântată ești tu între femei! Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta? Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și, iată, vei lua în pântece și vei naște Fiul și vei chema numele Lui, Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.” (Luca 1, 24-33)

Buna Vestire este una din cele mai vechi sărbători dedicate Maicii Domnului, cunoscută din secolul al IV-lea. Data sărbătorii a variat la început, generalizându-se la 25 martie odată cu stabilirea datei de 25 decembrie pentru praznicul Nașterii Domnului, căci Buna Vestire este așezată cu exact 9 luni înainte de Nașterea Domnului.

Buna Vestire, începutul iconomiei mântuirii

Socotită sărbătoare a Maicii Domnului, dar și praznic al Domnului, al Întropării din Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ea este începutul iconomiei mântuirii realizate de Fiul lui Dumnezeu Întropat. Căci iată, aceasta este „taina cea din veci ascunsă” (Efes. 3, 9, Col. 1, 26; Rom. 16, 25), cum Apostolul Pavel o numește, ce ni se descoperă acum din modul în care Dumnezeu îl răscumpără pe omul căzut, prin zămislirea dumnezeiescului Prunc.

Buna Vestire este singurul praznic al Maicii Domnului care are teme biblice. Evanghelia lui Luca ne spune că Arhanghelul Gavriil a fost trimis la Fecioara Maria, care era logodită cu dreptul Iosif din seminția lui Iuda, în Nazaretul Galileii, pentru a-i vesti Întroparea Fiului lui Dumnezeu. Arhanghelul o întâmpină pe Fecioara Maria cu „Bucură-te ceea ce ești plină de har! Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!” (Lc. 1, 28). „Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?” (Lc. 1, 29) se miră Maica Domnului.

Îngerul îi vestește că ea a aflat har înaintea lui Dumnezeu și că a fost aleasă să zămislească pe Fiul lui Dumnezeu,

pe Mesia cel așteptat. Cu maturitate spirituală și multă smerenie, Maica Domnului întreabă: „cum va fi aceasta de vreme ce eu nu știu de bărbat?” (Lc. 1, 34). Atunci i se descoperă că zămislirea va fi prin pogorârea Duhului Sfânt, iar Maica Domnului se supune: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!” (Lc. 1, 38).

Fiat-ul Fecioarei și recrearea lumii

Mântuirea este un dar de la Dumnezeu, dar Acesta nu forțează libertatea omului, fiind necesară și participarea lui. Chiar Întroparea nu are loc fără acordul Fecioarei Maria. Fiat-ul „Fie mie după cuvântul tău!” ne amintește de fiat-ul din momentul creării lumii: „Și a zis Dumnezeu să fie” (Fac. 1, 3).

Deși Dumnezeu creează omul fără participarea lui, nu îl mântuiește decât cu participarea lui. Iar fără fiat-ul Fecioarei Maria, Întroparea ar fi fost imposibilă. Recrearea, reînnoirea lumii începe prin Întropare, iar încuviințarea Fecioarei Maria reprezintă participarea umanității la Întropare.

Evanghelia de la Luca (1, 26-56), temeiul biblic al sărbătorii, este socotită de exegeți o „evanghelie în Evanghelie” (evangelion - vestea cea bună). Descoperim în textul biblic o întreită bună veste: către, de la și despre Maica Domnului. Dar în primul rând este o bună veste către Maica Domnului, căci ea este cea aleasă, ce participă la taina iconomiei mântuirii într-un chip unic, zămislind trupește fără tată de la Duhul Sfânt, pe Fiul cel născut din veac fără mamă. Vestea cea bună către ea este tocmai această intimitate

extraordinară cu Persoana Fiului Care își ia trup din ea, ceea ce o face unică și-i justifică numirea de „Născătoare de Dumnezeu”. Zămislind pe Fiul, doar în Maica Domnului „ca niciodată, inima omului cu inima Domnului au bătut și bat laolaltă” (Acatistul Rugului Aprins).

Maica Domnului, singulară în ipostaza ei cerească

Într-un cuvânt la Buna Vestire, IPS Mitropolit Bartolomeu Anania spunea: „Nu e greu de înțeles de ce ea este mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii: aceștia, neavând trupuri, nu sunt supuși ispitei și căderilor trupești, dar Sfânta Fecioară, purtătoare de trup, i-a păzit curăția neîntinată și l-a păstrat ca pe un potir de aur lămurit în focul dumnezeiesc. Dar ea sălășluiește, totuși, undeva mai presus de îngeri, în spațiul unei eternități care este numai al ei. În cerul nostru creștin, totul e obștesc, sfinții sunt în cete, îngerii sunt în soboare, până și Dumnezeu e în Treime, numai Fecioara Maria este singulară, ca un luceafăr de dimineață plutind între soare și stele, așa cum luminează și pârțica ei de pâine de pe discul proscomidierii. Totul, dintr-un singur cuvânt: Fie! În vreme ce pentru Domnul Hristos avem un dublu sentiment, de iubire pentru Mântuitor, dar și de teamă pentru Judecător, pentru ea nu avem decât unul, cel de iubire, pentru aceea care niciodată nu va judeca, ci pururea se roagă pentru noi. În numele nostru, Fecioara Maria a rostit cândva în fața lui Dumnezeu: Fie! În numele ei, la rândul-ne, vom aștepta, prin rugăciune, o supremă rostire a lui Dumnezeu: Fie!” ❖

CUGETĂRI DESPRE POST

Postul este o jertfă, un dar înaintea lui Dumnezeu, tratament pentru vindecarea sufletului, ajutor pentru apropierea de Dumnezeu, pentru sporirea rugăciunii și a faptelor bune. Postul este ascultare de Dumnezeu spre folosul nostru, dar poate fi ținut și spre a-i ajuta pe cei dragi, pe cei care au nevoie de ajutorul nostru, cerând lui Dumnezeu să primească osteneala noastră pentru ei.

Pentru aceasta, postul trebuie ținut cum se cuvine. De aceea, vom prezenta câteva concepții greșite despre post.

❖ „Dacă nu mă spovedesc și nu mă împărtășesc, nu mai țin post” – postul nu este legat doar de spovedanie și împărtășanie, ci și de o anumită sărbătoare pe care trebuie să o întâmpinăm liniștiți, curați și de lupta pe care o ducem spre a ne curăți sufletul. Deci, chiar dacă uneori, din motive binecuvântate nu reușim să ne spovedim și să ne împărtășim, tot trebuie să ținem post.

❖ „Mi-e poftă.” Și Adam și Eva au „pofțit”, au mâncat și au pierdut Raiul! Să luăm aminte! Cu ajutorul lui Dumnezeu putem birui orice dorință!

❖ „E mai păcat să poftești, decât să mănânci!” Dacă ar fi așa, am putea spune: e mai păcat să vrei să furi decât să furi, e mai bine să omori decât să vrei să omori etc. Noi știm că cel care poftește, dar luptă și nu greșește, primește răsplată de la Dumnezeu!

„Campanie de vaccinare”

De la începutul Postului Mare un text referitor la campania de „vaccinare” a Bisericii Ortodoxe Române circulă pe rețelele sociale. Citindu-l, vedem că este de fapt un îndemn ca și în acest post să ne curățăm de patimi și să apelăm la armele și Tainele Bisericii spre a ne întări, vindeca și mântui.

«Începând de luni, timp de șapte săptămâni, în Biserica Ortodoxă se desfășoară cea mai mare „campanie de vaccinare” de la începutul anului și până acum. Este vorba despre Postul Sfințelor Paști, post în care credincioșii infectați de patimi, păcate, tristețe, frică și boală sunt așteptați în toate „centrelor de vaccinare” din fiecare parohie sau mănăstire, indiferent de vârstă.

❖ „Degeaba am ținut post până acum.” Nu trebuie să așteptăm răsplata pentru post, ci întărire, iertare de păcate, mântuire. Și chiar dacă nu am reușit să fim mai buni, nu trebuie să ne pierdem nădejdea, ci să luptăm mai mult!

❖ „Țin alții post și tot răi sunt.” Nu trebuie să vedem ceea ce este rău la semenii, ci ceea ce este bun. Modelul nostru este Mântuitorul, nu vreun om oarecare. Diavolul nu mănâncă nimic și totuși, nu îl ia cineva ca model de postire. Gândul la Dumnezeu!

Postul este o chestiune de voință, care presupune atât abținerea de la alimente de dulce (postul trupesc), cât și postul sufletesc (abținerea de la vorbe rele, ură, mânie, invidie, gânduri urâte și alte păcate), toate unite cu rugăciunea. Pravila de postire este lăsată deoparte cu sfaturile și binecuvântarea duhovnicului numai de cei care au boli grave, și nu la îndemnul rudelor și prietenilor. (marturieathonita.ro – text prescurtat) ❖

„Vaccinul” este bazat pe tehnica iertării și a pocăinței și are în componența sa Însuși Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos.

„Vaccinul” cu Sfintele Taine va fi administrat în două tranșe: primul prin Sfânta Spovedanie iar al doilea, „rapelul”, prin Sfânta Împărtășanie. „Vaccinul este produs” de Însuși Iisus Hristos, doctorul sufletelor și al trupurilor, este un „vaccin” sigur, fără reacții adverse și duce în majoritatea cazurilor la mântuirea sufletelor.

Încercați să respectați în continuare măsurile de prevenție împotriva infectării cu patimi și păcate recomandate de Biserică: fiți buni, fiți milostivi, iertați greșelile aproapelui vostru, rugați-vă etc.

Și eu mă împărtășesc!» ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 21 - 28 MARTIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 21.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 24.03	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Slujbă de priveghere
Joi 25.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie – (†) Buna Vestire (Dezlegare la pește)
Vineri 26.03	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
Sâmbătă 27.03	De la 22 ³⁰ de la 08 ⁰⁰	Slujbă de priveghere de toată noaptea Parastase pentru cei adormiți
Duminică 28.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a din Post (a Sf. Ier. Grigore Palama) - Utrenia, Sf. Liturghie

Sărindarele

Sărindarul este rânduiala de pomenire a morților sau a viilor la 40 de Sfinte Liturghii în șir. În limba greacă „sărindar” înseamnă patruzeci. Preotul pomenește sărindarele la 40 de Proscomidii săvârșite duminică, în sărbători și în alte zile, scoțând pe Sfântul Disc miride (părțile din prescurile aduse la altar) pentru vii - respectiv pentru morți - după cum este întocmit pomelnicul.

Sărindarul este de obște sau individual. Cel de obște se săvârșește de către preot timp de 40 de Liturghii neîntrerupt în cinstea unui eveniment cum ar fi: sfințirea bisericii, hirotonie etc. Sărindarul individual este pomenirea celor vii sau morți la 40 de Sfinte Liturghii consecutive pentru a cere de la Dumnezeu iertare, dezlegare de păcate, ajutor în nevoi.

Creștinii aduc sărindare la biserică mai ales la începutul posturilor mari (a Nașterii Domnului sau Postul Paștilor) însoțite de prinoase (grâu, untdelemn, vin, zahăr, făină, mirodenii și alte daruri) necesare pregătirii colivelor.

Sărindarele pentru cei adormiți sunt pomenite în posturi la Sfânta Liturghie și la slujba Litiei pentru cei adormiți. În toate sâmbetele Postului Mare Biserica face pomenire specială pentru cei adormiți, săvârșind slujba Liturghiei și a Parastasului. Dezlegarea sărindarelor se face când se împlinesc cele 40 de zile de pomenire, zi în care se slujește ultima Liturghie și se face Parastas.

Credincioșii care aduc un sărindar la biserică trebuie să se roage individual în această perioadă la rugăciunile particulare, dar trebuie să participe la biserică în sâmbetele special rânduite pentru pomenirea morților și mai ales în ziua dezlegării parastaselor, când pregătesc colivă și alte daruri spre a fi împărțite ca milostenie. În Postul Mare dezlegarea sărindarelor se face în Sâmbăta Floriilor. ❖